

ĐÁNH HAY KHÔNG ĐÁNH

Tuần vừa qua xạo sự tôi tình cờ đọc một tin ngắn có đề tựa rất giật gân là “Hôm 26/11, cựu tổng thống Donald Trump đã cho biết trong một tuyên bố rằng ông chưa bao giờ cân nhắc đến việc gây chiến với Trung Quốc”. Nguồn tin này dựa vào một đoạn bài diễn văn của Ông Trump chỉ trích Chủ tịch Hội Đồng Tham Mưu Trưởng Liên Quân Hoa Kỳ Mark Milley. Ông Mark Milley đã nói gì mà bị Trump chỉ trích? Ngày 28/09/2021, ông Mark Milley đã trình bày trước Ủy Ban Quân Vụ Quốc Hội Hoa Kỳ rằng “Tôi đã nói chuyện với Tướng Trung Quốc Lý Tác Thành (Li Zuocheng) vào ngày 30/10/2020 và ngày 08/01/2021. Tôi xác nhận rằng có 8 vị quan chức Hoa Kỳ đã lắng nghe trong cuộc gọi đầu tiên và 11 người trong cuộc gọi thứ hai. Và tôi đã nói với Tướng Lý Tác Thành rằng chúng tôi sẽ không tấn công các ông và Tổng thống Trump cũng không có ý định tấn công các ông. Và tôi đã khẳng định với ông ấy về điều đó nhiều lần, và tôi đã nói với ông ấy rằng nếu có một cuộc tấn công sắp xảy ra thì sẽ có rất nhiều thông tin liên lạc qua lại, hệ thống tình báo của ông ấy (Tướng Lý Tác Thành) sẽ phát hiện được. Tôi có thể sẽ gọi cho ông. Mọi người sẽ gọi cho ông. Chúng tôi sẽ không tấn công các ông đâu. Chỉ cần các ông ngồi yên thôi. Chuyện đó sẽ không xảy ra.” Ông Trump nói “Thậm chí tôi chưa từng nghĩ đến việc gây chiến với Trung Quốc, ngoài cuộc chiến mà tôi đang thắng thế, đó là cuộc chiến về Thương Mại. Tôi là vị Tổng thống duy nhất trong nhiều thập niên qua không khiến chúng ta phải tham gia một cuộc chiến nào – tôi đã đưa chúng ta thoát khỏi các cuộc chiến tranh!”. Trump cũng cho rằng lời cảnh báo Tàu Cộng của Mark Milley “nếu Hoa Kỳ lên kế hoạch cho một cuộc tấn công Trung Cộng” là một lời nói tiết lộ chuyện quân cơ bí mật của Hoa kỳ và được xem như là một tội phản quốc. Trong khi đó thì cựu quyền Bộ Trưởng Quốc Phòng Chris Miller, người từng lãnh đạo Ngũ Giác Đài một thời gian ngắn từ cuối năm 2020 đến tháng 01/2021, cho biết ông không ra lệnh cho phép các cuộc điện đàm giữa ông Mark Miley và ông Lý Tác Thành.

Câu hỏi đặt ra của bài xạo sự hôm nay là “tại sao những chuyện cơ mật quốc phòng mà báo chí loan tải rộng rãi công khai như xe cán chó hay ao thả vịt vậy?” Hơn nữa, chuyện nó đã xưa như trái đất rồi, những nhân vật liên can chủ chốt cũng đã về vườn từ lâu. Hay là chính quyền của Biden muốn bán tin cho Bắc Kinh biết rằng, phe cộng hòa muốn gây chiến với các ông, chứ phe dân chủ của tui vẫn muốn hợp tác buôn bán với các ông thôi. Không có lửa thì làm gì có khói!

Theo hiến pháp hiện hành, Tổng Thống Hoa Kỳ là Tổng Tư Lệnh Quân Đội, muốn động binh hay xuất binh đều phải tham vấn với các sĩ quan cao cấp liên hệ quốc phòng, có nhiều trường hợp phải thông qua Quốc Hội nữa. Quân cơ bất trí trá bất quân cơ. Nói đánh mà không đánh. Nói không đánh mà đánh. Ông Trump nói rằng chưa bao giờ ông cân nhắc chuyện gây chiến với Trung Cộng, nhưng trên thực tế thì ông đã gây chiến từ những

ngày tháng đầu khi ông nhậm chức tổng thống Hoa Kỳ rồi. Trump vừa tuyên thệ nhậm chức ngày 20 tháng 1 năm 2017, ngay tháng sau, tháng 2 năm 2017, Trump đã gay gắt chỉ trích xã hội chủ nghĩa trước Hội Đồng Liên Hiệp Quốc như sau “*Lấy ví dụ Venezuela làm điển hình mới đây chủ nghĩa xã hội đã làm phá sản một quốc gia giàu dầu mỏ và đẩy người dân nước này vào cảnh nghèo đói cơ cực. Gần như ở nơi nào mà chủ nghĩa xã hội hay chủ nghĩa cộng sản đã được thử nghiệm, chúng cũng gây ra đau khổ, tham nhũng và mục nát. Con khát quyền lực của chủ nghĩa xã hội dẫn đến sự bành trướng, thôn tính và đàn áp. Tất cả các quốc gia trên thế giới cần chống lại chủ nghĩa xã hội và sự bành trướng mà nó mang lại cho tất cả mọi người...*”. Ngôn từ ngoại giao này không phải là gây chiến mà là “tuyên chiến”. Trump tuyên chiến với ai? Còn ai trồng khoai đất này, không lẽ Trump tuyên chiến với Cuba, Bắc Hàn hay Việt Miên Lào.

Tuyên chiến ở đây không có nghĩa là Trump mang máy bay tàu bò đổ bộ lên lục địa Tàu, hay dội bom nã hỏa tiễn vào các cảng của Tàu mà Trump chơi vào cái ruột tượng chứa đầy đô la của chú chệt giàu nứt mắt trước đã. Trump cũng thông suốt Tôn Ngô binh pháp chẳng thua các chiến lược gia thượng thặng của Tàu Phù ngày nay nửa đông nửa tây đâu. Trump thừa biết Tập Cận Bình đang chơi trò “*minh tu sạn đạo, ám độ trần thương*” nên Trump tiên hạ thủ vi cường, Trump không công thành mà Trump công lương và công tâm khiến cho Tập và Bắc Kinh điên đảo đảo điên, ngả nghiêng nghiêng ngả suốt bốn năm qua, nay lại gặp phải tình trạng ly chung tự hoại của nội cung nữa. Làm gì mà không có giây mơ rề má giữa tập đoàn “cái bang” Giang Trạch Dân–Hồ Cẩm Đào với Đại Tư Bản Mỹ! Tập lên ngôi cứu ngũ năm 2012 với gương mặt giả nhân giả nghĩa “cứu loài người yếu” tung tiền như thác lũ giúp cho các quốc gia đang nghèo đói lạc hậu xây dựng đất nước bằng phương cách cho vay bẫy nợ để che dấu mưu đồ thôn tính dần dần thế giới. Nước nghèo cho vay theo kiểu nghèo, nước giàu mạnh thì cho vay theo kiểu giàu mạnh nên ta có thể gọi cái kiểu cho vay bẫy nợ của Tập là “minh tu sạn đạo” là như vậy. Cách dụng binh và điều binh của Hàn Tín dẫn quân của Lưu Bang từ Hán Trung tiến vào Quang Trung được lịch sử gọi là “Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương” (giả vờ sửa sạn đạo, lén vượt Trần Thương), chính là điểm ưu việt của Hàn Tín trong nghiệp cầm quân. Chiến thuật “Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương” mà Hàn Tín sáng tạo đã luôn được các nhà quân sự đời sau khen ngợi không ngớt lời, ứng dụng không biết bao nhiêu và cũng được đưa vào trong “Tam thập lục kế” của binh gia chẳng khác nào như “đương đông kích tây” trong chính trị ngày nay của các bên đang tranh chấp nhau.

“*Minh*” là ban ngày, là sáng rõ, là nhìn thấy được. “*Ám*” là kín đáo, là không rõ ràng, là hư ảo. Thế nên điểm chính yếu là hư hư thực thực, minh minh ám ám, mục đích chỉ để quân địch bị đánh lạc hướng, phải làm hao mòn, tê liệt và chia cắt quân đội đối phương, tự nhiên lực lượng đối phương bị mỏng hẳn đi trên cả hai tuyến công và thủ. Sau khi Hàn Tín được Hán Vương phong chức Đại Nguyên Soái, Tín bắt đầu huấn luyện binh mã theo kỹ cương sắt đá theo binh pháp Tôn Tử để chuẩn bị xuất sạn đạo về phía tây để đánh chiếm Quang Trung là yếu điểm của nhà Tần do tướng Chương Hàm làm thống soái. Lưu Bang theo kế lược của Hàn Tín, sai Phàn Khoái và Chu Bột dẫn binh bộ, tu sửa lại sạn đạo một con đường duy nhất để tiến chiếm Quang Trung giả vờ như chuẩn bị tấn công

Chương Hàm, con đường duy nhất mà Tiêu Hà đề nghị đốt phá đi sau khi quân Hán an toàn nhập Hán Trung. Chương Hàm là một tướng giỏi không thua kém gì tướng Mông Điềm của Nhà Tần đang trấn giữ Quang Trung, nhưng Hàm đã mắc mưu trúng kế của Hàn Tín, vì Hàm nghĩ rằng tu sửa sạn đạo ít nhất cũng mất cả năm trời mới xong nên lo là thư thả điều động binh mã từ Trần Thương về tăng cường cho Quang Trung. Quang Trung dân giàu đất rộng mâu mỡ, thu hoạch lương thực dồi dào, Chương Hàm cho chuyển số lương thực thặng dư đem về kho cất giữ ở Trần Thương. Trong khi Phàn Khoái ra bộ vất vả và bất mãn về việc dẫn binh lính sửa sạn đạo thì Hàn Tín xuất kỳ bất ý dùng con đường mòn phía bắc núi Bao Tà đánh úp Trần Thương như trở bàn tay, chiếm toàn bộ số lương thực dự trữ của Chương Hàm dự trữ sẽ nộp số lương thực này cho Sở Bá Vương Hạng Võ. Trận ám độ Trần Thương của Hàn Tín đã đi vào lịch sử vì nó mang tính cách quyết định số phận của nhà Tần và Sở để cho đình trưởng Lưu Quý thiết lập Nhà Hán sau này.

Tập Cận Bình lên ngôi vào thời điểm Obama, vị tổng thống da màu gốc Kenya (2009–2017) của Hoa Kỳ đang tại vị. Tập tạm ổn định vùng Đông Nam Á với vai trò anh cả của khối Asean và tuyến đường sắt nối liền Trung Quốc và Đông Nam Á trị giá 5.9 tỷ USD dự tính sẽ đi vào hoạt động từ tháng 12 năm nay, Tập bước qua Ấn Độ bằng cách đổ tiền rừng bạc bể vào Đảo Srilanka, từ đó bước qua Kenya để làm bàn đạp chiếm cả Châu Phi bằng chiêu bài giúp xây dựng hạ tầng cơ sở, cầu đường và ưu tiên nhất là đường xe hỏa hỏa tốc với sự cổ vũ của ông thần Hynos Obama. Chỉ riêng hai dự án này nối liền từ Kenya lên Ethiopia, xuống Tanzania, qua Angola và tận đến bờ biển phía tây của Châu Phi là Nigeria, Tập đã đổ vào đây trên dưới hai ngàn tỷ đô la rồi. Nhìn một cách tổng quát chúng ta có thể thấy rõ rệt con đường của Tập và Bắc Kinh đang theo đuổi “minh tu sạn đạo”. Để thực hiện những bước kế tiếp thôn tính toàn cầu “ám độ trần thương”, tập đoàn cộng sản Bắc Kinh dùng cửa ngõ Việt Nam để xuống phía nam, dùng Srilanka để bước vào Ấn Độ, dùng Kenya làm cửa ngõ chiếm cả Phi Châu, dùng Tajikistan và Kyrgyzstan chiếm vùng Trung Á, dùng Iran để bước vào Trung Đông, dùng Italy để lũng đoạn Tây Âu. Con đường Tập đi là con đường “chính trị lộ tuyên”, đúng ra phải hư hư thực thực, minh minh ám ám, nhưng vì quá sốt ruột thực hiện mộng mưu bá đồ vương của mình để làm “hoàng đế muôn năm” nên dục tốc bất đạt. Nếu như Hàn Tín chỉ sử dụng mưu kế “minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương” là để giúp cho Lưu Bang dẹp Tần Sở để bình định thiên hạ (lục quốc), và bản thân Hàn Tín là bậc anh hùng trung nghĩa, ý chí cao xa, tấm lòng thoáng đảng, thì ĐCSTQ lại là một thể chế độc tài, Tập có tâm địa hẹp hòi, áp dụng mưu kế này với cả thế giới và người dân trong nước, chỉ nhằm bành trướng sự thống trị của đảng và của cá nhân Tập.

Con đường “sạn đạo” đã được Bắc Kinh và Tập xây rồi, thế còn “Trần Thương” mà họ nhắm tới thì sao!? Tập không vượt qua được những cặp mắt tinh tường của những nhà đại tư bản của Mỹ, họ cũng là những bậc Đại Thượng Nhân, Đại Thượng Trí đã am hiểu và thông suốt Tôn Ngô Binh Pháp còn hơn cả những triết gia, tư tưởng gia, các nhà chiến lược thượng thặng của Tàu Cộng nữa là khác. Có thể nói, sự xuất hiện của “**Binh pháp Tôn Ngô**” đã đem lại sự phát triển sâu rộng cho lý luận quân sự qua các thời đại. Ngay từ

đời Đường, “*Binh pháp Tôn Ngô*” đã du nhập vào Nhật Bản, Triều Tiên. Nhật Bản rất sùng bái “*Binh pháp Tôn Tử*” và gọi nó là “ông tổ của binh học phương Đông, binh thư số một của thời kỳ cổ đại”. Khoảng cuối thế kỷ thứ 17 (XVII), “*Binh pháp Tôn Tử*” được truyền sang các nước châu Âu, châu Mỹ. Năm 1772, nó được dịch sang tiếng Pháp. Vào lúc đó, một tạp chí lý luận chính trị của Pháp đã viết: “*Nếu các tướng lĩnh chỉ huy quân đội Pháp đều được đọc những tác phẩm ưu tú như cuốn ‘Binh pháp Tôn Tử’ này thì là phúc cho nước Pháp*”. Người ta nói rằng Napoleon khi bị đày ra đảo Saint Helena tình cờ được đọc “*Binh pháp Tôn Tử*” đã vỗ bàn khen và cảm thán nói: “*Nếu ta sớm thấy được bộ binh pháp này thì ta không thể bị thất bại*”. Học Viện Quân Sự West Point của Mỹ ngay từ những năm đầu thành lập (1802) đã đưa “*Tôn Tử Binh Pháp*” vào Khoa Ứng Xử Và Lãnh Đạo để giảng dạy cho sinh viên sĩ quan rồi.

Tôn là Tôn Vũ, tổ tiên của Tôn Vũ là họ Vĩ tên Ngao, nhưng vì loạn lạc chiến tranh giữa Tần Sở Ngô Việt, gia tộc họ Vĩ vì không muốn sống trong loạn lạc binh đao, nên đã tị nạn đến đất Lạc An nước Tề nay là Huệ Dân, tỉnh Sơn Đông, đổi sang họ Tôn để ghi nhớ quê hương gốc tổ ở Tôn Gia sơn. Tôn Vũ tên chữ là Trương Khanh, sinh năm 545 TCN, tức năm Chu Linh Vương thứ 27, vì loạn lạc nổi lên khắp nơi nên gia đình phải chạy đến La Phù Sơn ở ngoại thành Cô Tô là kinh đô của nước Ngô, cây cối dật cử để sinh sống, và để nơi đây ông có thời giờ yên tĩnh dốc tâm nghiên cứu binh pháp. Thời gian này Tôn Vũ với Ngũ Tử Tư một trọng thần nước Ngô, và cũng là thúc phụ của Ngô Phù Sai sau này, kết thành mối quan hệ bằng hữu gắn bó. Ngũ Tử Tư liền tiến cử Tôn Vũ với Ngô Vương. Tôn Vũ dâng 13 chương binh pháp lên Ngô vương lúc đó là Hạp Lu, được Ngô vương rất tán thưởng, Tôn Vũ dùng ngay các cung nữ để diễn tập binh pháp, chém mỹ nhân để thị uy, khiến Ngô vương rất nể vì, lệnh cho làm thượng tướng quân, rồi phong làm quân sư. Tôn Vũ sau đó cùng với Ngũ Tử Tư trợ giúp Ngô vương cải cách chính sự, tăng cường quốc lực.

Ngô là Ngô Khởi người nước Vệ, sống trong thời Chiến Quốc, sau Ngũ Tử Tư và Tôn Vũ, từng làm đại tướng ở hai nước là Lỗ và Ngụy, sau qua nước Sở làm tướng quốc. Ngô Khởi, là một nhà quân sự nổi tiếng, nhà chính trị, nhà cải cách lớn thời Chiến quốc. Khi ông nắm quyền ở nước nào đều làm cho nước đó trở nên cường thịnh, mở mang bờ cõi, các nước khác không dám đến xâm lược. Tư tưởng về nghệ thuật quân sự của ông trong bộ *Binh pháp Ngô Tử* rất có giá trị, là một trong 7 bộ binh pháp (Thất Đại Kỳ Thư) nổi tiếng của Trung Quốc, gần như có thể sánh ngang với *Binh pháp Tôn Tử*. Tuy nhiên, ông là người tham tài, hiếu sát và biện pháp thi hành có phần tàn ác như giết vợ để cầu quan, tham quyền, thi hành chính sách khắc nghiệt làm các quan lại triều thần cũng như những người trong vương tộc không đồng tình, ghen ghét hãm hại nhiều lần và cuối đời bị quân nổi loạn giết chết.

Tôn Vũ và Ngô Khởi là hai binh gia có danh tiếng ở đời Chiến–quốc bên Tàu, mỗi người đem sự hiểu biết sâu rộng của mình về nghề nghiệp binh đao viết ra thành sách, sách của Tôn Vũ là bộ *Tôn Tử* 13 thiên, sách của Ngô Khởi là bộ *Ngô Tử* 6 thiên. Sau này người ta gộp lại thành một để in thành sách gọi là “*Tôn Ngô Binh Pháp*”.

Trong Binh Pháp Tôn Tử, khi đề cập đến chiến tranh có viết “Chiến tranh là việc lớn của quốc gia, nó có quan hệ đến việc sống chết của nhân dân, việc mất còn của đất nước, không thể không suy xét một cách thận trọng. Người đánh trăm trận thắng cả trăm chưa thể kể là người tài giỏi nhất, không đánh mà buộc địch đầu hàng mới là người giỏi nhất.”

Năm (5) nhân tố quyết định thắng lợi trong chiến tranh đó là: “Đạo, Trời, Đất, Tướng, Pháp”:

“**Đạo**” là làm cho dân chúng thuận theo ý chí của quốc vương, sống chết vì quốc vương mà không sợ nguy hiểm.

“**Trời**” là quy luật thay đổi về khí hậu, thời tiết như ngày đêm, mưa nắng, nóng lạnh.

“**Đất**” là sự xa gần của vị trí địa lý, sự hiểm nguy, bằng phẳng của địa hình, sự rộng rãi hay chật hẹp, đâu là đất sống, đâu là đất chết.

“**Tướng**” là những phẩm chất cần có của tướng soái, là sáng suốt, đáng tin cậy, nhân ái, dũng cảm, nghiêm túc.

“**Pháp**” là các chế độ về biên chế quân đội, sắp xếp tướng soái và cung cấp hậu cần.

Năm nhân tố này nói chung tướng soái đều biết, nhưng chỉ những người nhận thức sâu sắc những nhân tố này mới có thể đánh thắng. Cho nên, muốn so sánh nghiên cứu điều kiện của hai bên, tìm hiểu khả năng thắng bại, thì phải xem: “*Quốc vương bên nào được nhân dân ủng hộ nhiều hơn? Tài năng của tướng soái bên nào cao hơn? Quân đội bên nào thích ứng với thiên thời, địa lợi hơn? Pháp lệnh được quán triệt, chấp hành hơn? Thực lực quân sự bên nào mạnh hơn? Tố chất huấn luyện của quân lính bên nào tốt hơn? Thưởng phạt của bên nào nghiêm minh hơn? Căn cứ vào cách so sánh đó để phán đoán, thì sẽ dự kiến được ai thắng, ai thua...*”

Xét một cách phổ quát thì dựa vào năm nhân tố quyết định thắng bại giữa Mỹ và Tàu hiện nay thì nhận ngay ra rằng Tàu đang ở thế hạ phong đối với Mỹ.

Đạo thì Tàu theo chế độ độc tài chuyên chế toàn trị, tự đặt ra pháp quyền không có nhân bản, người dân phải cúi đầu tuân thủ pháp quyền vì bạo lực và cường quyền thiếu đi tính tự do vốn dĩ là yếu tố căn bản của quyền làm người. Ngược lại, dưới chế độ tự do dân chủ của Mỹ, người dân dùng lá phiếu chọn người cai trị cho mình, nếu người đó làm trái ý dân tức là trái ý trời, chính người dân lôi cổ xuống. Hai nhân tố trời và đất tướng không cần đề cập đến vì có thể nó đã lỗi thời.

Tướng ở đây có nghĩa là “tướng soái”. Tướng của Mỹ đòi hỏi trình độ học vấn cao, ít nhất cũng có bằng Master, kinh nghiệm và kinh lịch qua những cuộc chiến tranh ngoại

biên dày dặn kinh nghiệm chiến trường, còn tướng Tàu thì thuộc loại “hồng hơn chuyên”, gốc gác chẵn trâu ở đợ có đảng tịch lâu năm sống lên lão làng, quân thì từ ngày thành lập nước năm 1949 đến nay, chỉ loanh quanh trong nước đi dẹp biểu tình hay được huy động phòng ngừa đảo chánh, chỉ hành quân có một lần duy nhất là trận Thiên An Môn đã giết cả chục ngàn sinh viên sách vở còn trên tay thay vì súng đạn!

Pháp là chế độ biên chế của quân đội, thưởng phạt công minh. Tướng Tàu thì chỉ biết dùng uy quyền của một vị tướng cấu kết với bọn tham quan ô lại triều đình để chia chác của hồi lộ, có bấy nhiêu ăn bấy nhiêu, nếu có nhiều thì đút lót cấp trên để thăng quan tiến chức cho nhanh, lên cao chùnh nào thì ăn hồi lộ nhiều chùnh đó. Tướng Mỹ thì tuyệt đối không có chuyện này tự bao giờ.

Tôn Tử binh pháp cũng có viết “*Việc dụng binh quý thắng không quý lâu, tướng soái giỏi không gọi lính hai lần, không chở lương 3 lần làm tiêu chuẩn và yêu cầu của thắng nhanh. Tướng soái phải đề ra việc phải dùng lương thảo của địch, thắng địch mà mình ngày càng mạnh hơn là một thủ đoạn để giảm nhẹ chi phí nhân lực, vật lực, tài lực cho chiến tranh và để thực hiện được ý đồ ‘tốc chiến, tốc quyết’.* Thượng sách của việc dụng binh là dùng mưu lược để thắng lợi, sau mới dùng đến ngoại giao để thuyết phục quy hàng, sau nữa mới dùng đến lực lượng quân sự để đạt thắng lợi cuối cùng, hạ sách là đánh thành. Đánh thành là biện pháp bất đắc dĩ. Cho nên, người giỏi dùng binh là khuất phục quân đội địch mà không cần giao chiến, chiếm thành ốc của địch mà không cần cườn công, hủy diệt đất nước địch mà không kéo dài ngày tháng, cần phải giỏi dùng mưu lược mà giành thắng lợi trong thiên hạ...”

Trong bốn (4) năm cầm quyền (2017–2020) Donald Trump đã áp dụng triệt để binh pháp này. Dùng tiền của Tàu để Mỹ ngày càng mạnh hơn về tiềm năng chiến tranh qua cuộc chiến tranh thương mại, chẳng khác nào Hàn Tín đánh úp Trần Thương chiếm kho lương thực khiến cho quân Chương Hàm phải đầu hàng và còn gây ảnh hưởng dây chuyền đến quân Sở về sau về nạn thiếu hụt lương thực. Dùng đất của Tàu để tạo ra những mâu thuẫn nội bộ ý thức hệ giữa cộng sản và tư bản của chính nhân dân Tàu. Dùng dân của Tàu làm lực lượng đối kháng với chính nước Tàu. Dùng đồng minh đối tác kinh tế thương mại của Tàu để tạo nên những mâu thuẫn nghi ngờ mất niềm tin (chữ Tín) và đi đến hiềm khích bất hợp tác.

Hoa Kỳ ngày nay ở cái thế “không thể bị đánh bại”, Mỹ ở cái thế điều động địch chứ không để địch điều động mình. Mỹ hiểu rõ tiềm năng quân sự của Tàu, ngược lại Tàu chỉ biết Mỹ với những cái phô trương quân lực bên ngoài bề mặt, còn về những tối mật quốc phòng (top secret) của Mỹ thì Tàu chỉ suy đoán mơ hồ, đôi khi còn suy đoán sai nữa. Tệ hại hơn nữa là mấy ông bà bình loạn gia gốc mít nhà ta vì câu khách nên cứ sờ đuôi chuột để đoán là đầu voi, nhất là mấy cụ ông cụ bà vì cuồng Trump quá độ nên suốt ngày tháng cứ lải nhải phê bình chỉ trích chuyện ngủ gật quên trước quên sau của đảng kiêm tổng thống Hoa Kỳ Joe Biden, thậm chí có cụ còn “cường điệu” cho rằng Biden là chính nhân thủ phạm đang làm nước Mỹ tan nát sắp đến lúc diệt vong dưới bàn tay của Tàu Cộng,

(SIC!!!). Nguyên rủa Biden vì giá cả tăng vọt nhất là giá xăng dầu, nhưng cười toe toét khoái trá giá nhà mình tăng lên vùn vụt, vé máy bay giảm gần như phân nửa, gọi nhau ới ới rủ nhau đi du lịch. Xăng lên giá chóng mặt mà thiên hạ ào ào đi mua xe mới vì “on sale” đến 40%.

Hơn mười năm ngòai ghê “toàn quyền trung quốc dĩ đại” (2012–2021), Tập đưa ra sáng kiến “Vành Đai–Con Đường” (Belt And Road Initiative) viết tắt là BRI, là một mạng lưới nối liền giữa các tuyến đường bộ, đường sắt, các đường ống dẫn dầu, các mạng lưới điện, các hệ thống cảng biển cùng rất nhiều dự án hạ tầng nối liền khoảng 65 quốc gia, nhằm kết nối Trung Quốc với phần còn lại của thế giới. Tập rất hào sảng tung tiền qua cửa sổ để viện trợ hoặc cho vay tiền tại 13,427 dự án cơ sở hạ tầng trị giá 843 tỷ USD tại 165 quốc gia, phần lớn số vốn này gắn liền với chiến lược Vành Đai–Con Đường của Chủ Tịch Tập. Bắt đầu từ năm 2013, chiến lược này tận dụng thế mạnh của Trung Quốc trong các dự án cơ sở hạ tầng, đổ nhiều tiền vào và xây dựng các tuyến đường thương mại toàn cầu mới tương tự như con đường “Sạn Đạo” của Hàn Tín. Nhưng tiếc thay Tập khôn mà không ngoan như Hàn Tín. Tập đã để lộ những sơ hở và nhược điểm chí tử sáng kiến xảo trá lường gạt quỷ quyết của mình để che giấu âm mưu “ám độ trần thương” của Bắc Kinh.

Một công trình nghiên cứu quy mô của Mỹ và Đức công bố năm 2021, mang tựa đề “**Trung Quốc cho vay như thế nào – How China Lends**” đã vạch trần cách thức cho vay của Trung Quốc, nêu bật một số điều kiện “không mấy chính đáng” đã được Trung Cộng áp dụng trong việc cho vay bấy nọ. Trước hết là các điều kiện bảo mật khắt khe hơn rất nhiều so với yêu cầu thường thấy với các quốc gia chủ nợ khác, hoặc các ngân hàng phát triển khác trên khắp thế giới. Bắc Kinh không chỉ buộc con nợ phải giữ bí mật các điều kiện vay, mà còn cấm tiết lộ cả số tiền vay. Tập muốn “ám” mà hóa ra “minh”. Những điều kiện này đặt ra những vấn đề nghiêm trọng về tính minh bạch, vì các chính phủ đi vay phải giấu với cả người dân của họ về số tiền mà đất nước phải hoàn trả sớm hay muộn. Tính chất thiếu minh bạch đó cũng làm cho các thủ tục tái cơ cấu nợ tập thể phức tạp thêm, vì làm sao mà chủ nợ của một quốc gia sắp bị vỡ nợ có thể đánh giá mức độ đáng tin hoặc khả năng trả nợ của nước đó, và nếu quốc gia con nợ khai phá sản thì sao? Bên cạnh đó, Bắc Kinh còn đưa ra nhiều điều kiện bất thường khác, mà nổi bật là điều khoản cấm con nợ tham gia việc tái cơ cấu nợ do Câu Lạc Bộ Paris thực hiện.

Theo công trình nghiên cứu Mỹ–Đức, có đến ba phần tư hợp đồng Trung Quốc bao gồm điều kiện đó, một nửa trong số các thỏa thuận do Ngân Hàng Phát Triển Trung Cộng ký kết đều quy định rằng bất kỳ hành động nào gây bất lợi cho Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa thì quốc gia con nợ đều có thể bị kích hoạt việc trả nợ trước thời hạn. Ngoài ra còn có một điều khoản quy định rằng việc cắt đứt quan hệ ngoại giao tương đương với một sự vỡ nợ. Và đến 90% các thỏa thuận mà các nhà nghiên cứu Mỹ–Đức nghiên cứu được đều có điều khoản cho phép chủ nợ Trung Quốc yêu cầu hoàn trả tiền trong trường hợp có thay đổi chính trị hoặc luật pháp đáng kể ở quốc gia con nợ, rõ ràng là Bắc Kinh đã biến tiền cho vay thành một công cụ bành trướng quyền lực của Trung Quốc. Cách thức thực

hiện chính sách “ngoại giao bẫy nợ” này của TQ được Cựu Ngoại trưởng Hoa Kỳ, Rex Tillerson tóm tắt: *“Khuyến khích sử dụng các hợp đồng không rõ ràng, thực hiện các khoản vay mang tính chất cưỡng đoạt, đi đến các thỏa thuận bằng các phương cách tham nhũng, từ đó đẩy các quốc gia vay mượn lún sâu vào nợ nần, từ đó họ phải bán rẻ chủ quyền của chính họ...”*

Báo chí gần đây nhắc đến trường hợp nhiều quốc gia vương phải bẫy nợ phải bán rẻ chủ quyền cho Trung Cộng, như trường hợp Srilanka phải cho Trung Cộng thuê cảng Hambantota với thời hạn 99 năm, sau khi không trả nổi món nợ khổng lồ từ Trung Cộng. Một ví dụ khác là tháng 3/2021, đại diện chính phủ Lào đã đồng ý để một công ty điện Trung Cộng điều hành mạng điện toàn quốc trong 25 năm. Trang Asean Today bình luận: *“Thỏa thuận mới này cho TQ kiểm soát toàn bộ mạng lưới điện của Lào, khi mà nước này đang đối mặt với cảnh nợ nần từ việc xây các công trình đập thủy điện và những dự án phát triển khác. Nhưng thỏa thuận có nguy cơ biến cực pin Đông Nam Á thành cực pin của Trung Cộng (the battery of China)...”*

Hết pin là tắt thở, vì hầu hết con nợ của Tàu đều mang máy trợ tim của Trung Cộng.

Viết tới đây xạo sự tôi xin ngừng vài phút để nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu cho thân phận của quê hương tổ quốc của mình. Tội nghiệp Bác Hồ Già của các cháu ngoan vùng thượng du Việt bắc. Ba mươi năm lưu lạc xứ người, bồi tây rồi phu cào tuyết đến phụ bếp nhà hàng, qua Nga học RSL (Russia Second Language) đến Tàu làm thông ngôn, trở về nước Bác chỉ cái đòi trực trước hang bắt chó rồi cung kính gọi là núi Cắt Mất, Bác chỉ cái khe suối trong hang vái lạy là suối Lê Nin để rồi Bác đưa hai tay lên trời hô hoán lên rằng *“Tổ Quốc ơi ta về đây! Hai tay ta sẽ ôm lấy một giang hà!”*.

Trời hồi có ai biết đâu trước khi về nước, hai tay này của Bác đã ký bao nhiêu giấy nợ với Stalin và Mao Trạch Đông. Bác không hề nói ra cho ai biết vì quy định cho vay nợ của cộng sản là “con nợ phải giữ bí mật các điều kiện vay, mà còn cấm tiết lộ cả số tiền vay.” Nhờ số tiền vay mượn này mà Bác chiếm được Điện Biên Phủ, phải nợ Pháp đã giúp cho Bác có nghề “bồi tây”, ăn cơm tây, ở nhà tây, có vợ tây và gia nhập đảng cộng sản tây. Chiếm được Điện Biên Phủ, đuổi tây về nước, Bác chỉ có được phân nửa nước Việt Nam, Bác lại tiếp tục ký giấy nợ để có tiền lấy nốt phần còn lại của tổ quốc, đó là vựa lúa miền nam. Nợ mẹ đẻ nợ con, nợ chồng nợ chèo chát cao như núi Hy Mã Lạp Sơn, nợ kéo dài như sông Cửu Long chảy ra biển cho đến khi Bác tắt thở (1969), Bác để lại di chúc rằng các người kế nghiệp Bác phải hoàn thành sứ mạng còn dang dở của Bác là phải giải phóng miền nam và khi thành công đại thành công rồi thì phải thanh toán một đồng nợ nần mà Bác đã ký mượn Nga Tàu Đông Âu trước đây. Trường Chinh rồi Lê Duẩn phải tiếp tục vay nợ Nga để hoàn thành sứ mạng Bác giao phó.

Năm 1975, chiếm miền nam xong, việc đầu tiên của Duẩn là vợ vét lúa gạo miền nam để chở qua Nga để gọi là trả một chút ít tiền lời, thay vào đó người dân Việt phải ăn bo bo thay cơm gạo. Năm 1978 xua bộ đội xâm lăng Campuchia cũng để gọi là trả một phần

nào ơn nghĩa cho Nga, nhưng chẳng may bị cái mắt me Đặng Tiểu Bình chơi cái trò “đòi nợ” qua cuộc chiến biên giới năm 1979 khiến cho sự vay mượn trước đây của Việt Nam với Tàu ngày càng lún sâu vào nợ nần, từ đó đảng cộng sản VN phải bán rẻ chủ quyền của mình.

Xét cho cùng thì từ ngày Đảng Cộng Sản cầm quyền và cai trị từ năm 1954 tới giờ dân tộc Việt Nam có chủ quyền đâu mà mất. Biển cố Mạc Tư Khoa năm 1989, lấy cớ Nga giải tán đảng cộng sản, nhân cơ hội này Hà Nội quyết nợ Nga một cách ngon ơ. Ân đã đền, oán đã trả, nợ để đó. Đỗ Mười tam bộ nhất bài sang Tàu để xin “cô sai” (cosigne) chớ không dám vay nợ. Đỗ Mười không cần mở miệng để xin vay nợ, một phần vì nợ quá nhiều tiền lời trả còn chưa với nói chi là tiền vốn, Bắc Kinh thừa biết thế thời phải thế, Việt cộng không còn ai để bám víu chỉ có ta thôi. Chẳng những cho vay không lấy lời, mà vay một cho vay đến mười. Không vay cũng bắt cho vay, vay bao nhiêu cũng được, cứ nhận đi rồi tính sau mà... nì đừng có ngại, ngộ thương nì nắm mà.

Tính đến bây giờ thì giấy nợ của Việt Cộng với Tàu Cộng có thể chất đồng bằng dẫy trường sơn rồi. Nợ ân nợ oán nợ tình nợ nghĩa, cái giá phải trả cho cái nợ này đơn giản chỉ là ký một cái giấy xác nhận Việt Nam là một đặc khu của Trung Quốc Đĩ Đại mà thôi.

Nhưng còn cái nợ của đảng cộng sản Việt Nam với dân tộc và nhân dân Việt Nam thì sao đây. Xin thừa cái nợ này chỉ trả bằng máu. Cái nợ mà trời cũng đòi đất cũng hỏi theo luật nhân quả có vay có trả. Đó là nguyên nhân sâu xa nhất khiến cho Đảng Cộng Sản Việt Nam không có sự chọn lựa nào khác ngoài con đường đến Bắc Kinh để quỳ trước Tử Cấm Thành, không thể ngả theo Mỹ, cũng không thể trở về Nga, bởi Mỹ-Nga là con đường phải dẹp bỏ đảng cộng sản, điều này có nghĩa là đến lúc đó chính người dân sẽ đòi món nợ máu này.

Hơn ai hết “Người Mỹ” đã nhìn thấy điều đó nên không bao giờ Mỹ gây chiến với Kim Ủn Ủn và Trọng Lú. Trump khẳng định tôi chưa bao giờ gây chiến với Trung Quốc, nhưng thực tế chứng minh một cách rõ ràng Trump chỉ xuất một chiêu hấp tinh đại pháp khiến Tàu ngất ngư con tàu đi rồi. Đập rắn đỏ thì phải đập đặng đầu, cái đầu ngất ngư thì cái đuôi Việt Nam, Bắc Hàn, Cuba, Iran... ra sao? Câu hỏi không cần trả lời.

Tới cái nước này mà còn có ai đó cho rằng Tổng Thống Biden đang giúp cho Bắc Kinh hồi sinh thì quả đúng là nằm mơ giữa ban ngày, ai đó đã cho rằng chuyến viếng thăm Việt Nam của Bà Phó da đen Ca Mà La đã thắt chặt tình giao hảo Mỹ-Việt thì quả đúng là người cỡi trên. Thậm chí có một “lão ông” tuổi gần đất xa trời mà nhận định như thế này “Trung cộng dùng tiền và gái chi phối, xâm nhập vào hầu hết các hệ thống của Mỹ: chính trị, xã hội, kinh tế, giáo dục, v.v. đủ mảnh khỏe, mưu lược thâm hiểm và thêm bọn truyền thông thiên tả, trí thức cấp tiến bị mua chuộc, sẽ phân thây Nước Mỹ, khiến người Mỹ cầu xé nhau, bắn giết nhau, chia rẽ trầm trọng, làm Nước Mỹ suy yếu. Với Chính

quyền này, Mỹ còn nhiều vấn đề khủng hoảng do Biden tự tạo ra, không biết làm sao họ có thể vượt qua được nguy cơ này?”.

Lão ông này còn “cường điệu” đem bài học năm 1975 của VNCH và lời tuyên bố của tên mỗ lợn Đỗ Mười để cảnh cáo người Mỹ như một kẻ mộng du bất trí như sau “Hàng triệu người bỏ Xứ ra đi, hàng chục triệu người kẹt lại sống dưới sự cai trị tàn ác mà lịch sử nhân loại chưa bao giờ nghe thấy của phe chiến thắng. Đỗ Mười tuyên bố trước sân tòa Đại sứ Hoa Kỳ tại Sài Gòn ngày 20/02/1976 vào lúc 10 giờ 15 phút ‘Giải phóng miền Nam, chúng ta có quyền tịch thu tài sản, trưng dụng nhà cửa, hãng xưởng, ruộng đất chúng nó. Xe chúng nó ta đi, vợ chúng nó ta lấy, con chúng nó ta bắt làm nô lệ. Còn chúng nó thì ta đày đi lao động khổ sai vùng kinh tế mới, vào nơi rừng sâu nước độc. Chúng nó sẽ chết lần mòn...” Người Mỹ có muốn nghe câu này bằng Hoa ngữ không? Lão ông ơi là lão ông!!! Cái câu kết của ông “Người Mỹ có muốn nghe câu này bằng Hoa ngữ hay không?” khiến xạo sự tôi cứ nghĩ ông là thằng chệt bán ve chai lông vịt đang ở nhà Mỹ, ăn cơm Mỹ, lãnh tiền Mỹ không hơn không kém chứ ông không phải là lý thuyết gia hay bình luận gia mà tôi đã ngưỡng mộ từ lâu.

Để kết, xin nhìn bức hình dưới đây để tự đặt câu hỏi “Trung Cộng Và Việt Cộng có Thành Thật, Minh Bạch, Quả Quyết hay không, và tương tự như vậy với Mỹ, Nhật Bản, Ấn Độ, Anh, Úc????”. Riêng cá nhân xạo sự tôi nghĩ rằng trong việc binh chẳng có thằng nào thành thật và minh bạch cả. Riêng Việt Nam thì có chủ quyền đâu mà quả với quyết!!!

"Binh giả, quỷ đạo giả" (dùng binh đánh giặc là một hành động đối trá)

Thông thường, nếu có thể tấn công thì giả như không thể tấn công, muốn đánh như giả như không muốn đánh, muốn hành động ở gần nhưng giả như muốn hành động ở xa, muốn hành động ở xa nhưng lại giả như muốn hành động ở gần.

Binh Giả – Quỷ Đạo Giả

Thân Kính Chúc Quý Vị Cuối Tuần An Bình Và Hạnh Phúc Trong Những Ngày Lập Đông

Út Bạch Lan E22

Nguồn: Internet eMail by Vui Nguyen chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, December 5, 2021
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*